

23 Augustus 2026: Erediens – Ds Anru Liebenberg

Volledige opsomming

Ds. Anru Liebenberg se erediens het deel gevorm van week twee van die reeks

“Asemhaalruimte”, met die fokus op **tyd**: hoe gelowiges dit verstaan, waaraan hulle dit bestee en hoe hulle kan onderskei wat werklik saak maak. Die kernboodskap was dat Christene nie bloot minder moet doen nie, maar met wysheid moet leef sodat hulle tyd aan God se prioriteite, mense en betekenisvolle verhoudings kan gee.

Skrifgedeelte

Die hoofteks was **Psalm 90:1–14**, ’n gebed wat aan Moses toegeskryf word. Die Psalm plaas die kortstondigheid en broosheid van die menslike lewe teenoor God se ewigheid: God is van altyd af God, terwyl die mens se lewe vinnig verbygaan soos gras wat in die oggend groei en teen die aand verdroog.

Die sentrale vers was Psalm 90:12: **“Leer ons om ons lewensdae na waarde te skat, sodat ons ’n hart vol wysheid kan verkry.”** Hierdie “tel van ons dae” gaan volgens die prediking nie oor berekening of produktiwiteit nie, maar oor onderskeidingsvermoë—om te weet wat die grootste gewig in ons lewe behoort te dra.

Die probleem met tyd

Die prediker het begin by die bekende ervaring dat mense gedurig sê: “Ek het nie tyd nie,” “Ek gaan laat wees,” of “Ek moet vroeg loop.” Hy het erken dat eenvoudige produktiwiteitsadvies—soos om net te doen wat energie gee, altyd “nee” te sê of verantwoordelikhede af te wentel—nie vir almal prakties uitvoerbaar is nie.

Die lewe vra dikwels dat mense verantwoordelikhede nakom, selfs wanneer dit moeilik, vermoeiend of ingewikkeld is. Daarom is die vraag nie bloot hoe om minder besig te wees nie, maar hoe om te bepaal waaraan ons ons beperkte tyd behoort te wy.

Krisis bring perspektief

Krisis, verlies en rou bring mense dikwels terug na die waarheid oor wat werklik belangrik is. Wanneer ’n geliefde in ’n ongeluk of nood verkeer, is die eerste vraag gewoonlik nie oor skade of besittings nie, maar: **“Is jy oukei?”**—want mense besef dan dat verhoudings en lewe self belangriker is as materiële dinge.

Die prediking het ook uitgelig hoe begrafnisse dikwels families en vriende weer bymekaar bring. Dit is ironies dat mense eers by verlies weer tyd maak om op te vang, vergifnis te vra of teenwoordig te wees; daarom is die uitdaging om nie vir ’n krisis te wag voordat ons by mense stilstaan nie.

Die gedagte is saamgevat met die aanhaling: “**Grief is a shortcut straight to the truth**”—verlies ontbloot wat wesenlik is en stroop dikwels weg wat minder belangrik was.

God se ewigheid en genade

Psalm 90 herinner gelowiges dat hulle nie in beheer van tyd of lewe is nie. Die mens is sterflik en sy dae is beperk, maar God bly die vaste woning van geslag tot geslag. Hierdie besef moet nie tot wanhoop lei nie, maar tot nederigheid, afhanklikheid en ’n wyser gebruik van elke dag.

Ds. Liebenberg het ook aandag gegee aan die Psalm se verwysing na God se toorn—God se geregverdigde woede wanneer mense Hom en sy betrokkenheid by die wêreld ignoreer. Tog loop die Psalm nie op verwerping uit nie, maar op ’n gebed: “Here, keer terug; ontferm U oor u diensknegte.”

Hy het die Hebreeuse woord **shuv** uitgelig, wat “keer terug” beteken. In Psalm 90 word die mens herinner om terug te keer na stof, maar die mens roep terselfdertyd tot God: “Here, keer terug na ons; wees ons genadig.” Dit beklemtoon die vrymoedigheid wat gelowiges het om God se nabyheid, ontferming en leiding te vra.

Dringendheid, nie gejaagdheid

Die preek het ook Markus 1:14–15 betrek, waar Jesus verkondig dat die bestemde tyd vervul is en dat die koninkryk van God naby gekom het. Die Griekse woord **euthus** in Markus dui op die vinnige en dringende gang van gebeure, maar die prediker het beklemtoon dat die evangelie nie ’n oproep tot gejaagdheid is nie.

Daar is ’n verskil tussen **gejaagdheid** en **dringendheid**. Gejaagdheid laat ’n mens oorweldig, afgetrek en asemloos voel; dringendheid help ’n mens om te besef dat God se koninkryk en die dinge wat werklik saak maak, nou aandag verdien.

Gelowiges word dus geroep om voortdurend te vra: Waarmee is God besig in my lewe, my gesin, my gemeenskap en die wêreld rondom my? Wanneer dit duideliker word, kan ’n mens beter onderskei waarvoor om “ja” te sê en wat minder aandag behoort te ontvang.

Wat wysheid beteken

Wysheid is nie om alle werk, verantwoordelikhede of uitdagings te vermy nie. Dit is om te weet wat die moeite werd is om jou tyd, aandag en energie aan te gee.

Die prediker het gewaarsku teen ’n lewe waarin mense voortdurend reageer op alles wat dringend lyk, maar die belangrikste dinge uitstel. Dit kan daartoe lei dat mense eers by ’n verlies of begrafnis besef: “Ons moes meer tyd saam deurgebring het.”

Die oproep is daarom om vroegtydig aandag te gee aan verhoudings, vergifnis, geloof, familie, vriendskap en God se roeping—die dinge wat uiteindelik ’n blywende verskil maak.

Praktiese toepassing

Gemeentelede is uitgenooi om 'n kaartjie met plus-, minus-, groter-as- en kleiner-as-tekens te gebruik as 'n hulpmiddel vir gebed en onderskeiding. Hulle moes nadink oor die volgende:

- **Plus:** Wat behoort ek meer te doen? Waarvoor moet ek meer “ja” sê?
- **Minus:** Wat behoort ek minder te doen? Waarvoor kan ek met groter vrymoedigheid “nee” sê?
- **Groter as:** Wat moet 'n groter prioriteit in my lewe word?
- **Kleiner as:** Wat moet minder spanning, tyd en emosionele energie in my lewe inneem?

Die uitnodiging was om dit nie bloot as 'n tydsbestuuroefening te gebruik nie, maar as 'n gebedsgesprek met God: “Here, help my om my dae te tel en te onderskei wat U wil hê ek moet doen.”

Slotgebed

Die diens is afgesluit met 'n gebed van dankbaarheid vir God se genade, wat nie verdien hoef te word deur nog harder of besiger te werk nie. Daar is gevra dat God gelowiges sal help om te onderskei, minder belangrike dinge nie die oorhand te laat kry nie, en elke dag te fokus op dit wat die belangrikste is.

Die gebed het ook die beeld van asemhaling uit die reeks opgeneem: die Heilige Gees gee lewe en herinner gelowiges aan God se teenwoordigheid. Die gemeente is aangemoedig om selfs in oorweldigende tye stil te word, asem te haal, op God te vertrou en te vra dat die werk van hulle hande werklik iets sal beteken.